

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. , 08.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в

публично заседание на двадесет и седми октомври, през две хиляди и
двадесета година в следния състав:

Председател: Магдалина С. Иванова

Членове: Михаела Х. Буюклиева
Велина Е. Антонова

Секретар: Елеонора Х. Крачолова

Прокурор: Иван Георгиев Даскалов (АП-Пловдив)

като разгледа докладваното от Михаела Х. Буюклиева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20205000600414 по описа за 2020 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 14/09.06.2020г., постановена по НОХД № 164/2020г. по
описа на Окръжен съд гр.Хасково, подсъдимият В. К. И. е признат за виновен
в това, че на 22.11.2019г. на ГКПП „К.А.“, община С., област Х., е дал подкуп
/дар/ - парична сума в размер на 50 лв. /банкнота с номинал 50 лв. със сериен
номер БН*/ на длъжностно лице - полицейски орган, а именно Й.Ж.А.,
полицай в 03 група на ГКПП „К.А.“ от ГПУ С. към РДГП Е., със специфично
наименование на длъжността „младши инспектор“, за да извърши действие по
служба - да го пропусне да премине с лек автомобил „*“ с рег.№ * от
Република Т. в Република България, като водач на същия, без валидно
свидетелство за управление на моторно превозно средство, поради което и на
основание чл.304а вр. чл.304, ал.1 от НК вр. чл.58а, ал.1 вр. чл.55, ал.1, т.2,
б.“б“ и чл.57, ал.2 от НК е осъден на пробация, с пробационни мерки
задължителна регистрация по настоящ адрес, с периодичност два пъти
седмично, и задължителни периодични срещи с пробационен служител, и

двете с продължителност осем месеца, и глоба в размер на 3 000 лв.

На основание чл.307а от НК е отнет в полза на Държавата предметът на престъплението - сумата от 50 лв., представляваща банкнота със сериен номер БН*.

Първоинстанционният съд се е произнесъл и относно другите веществени доказателства по делото.

Срещу съдебния акт е подадена жалба от адв.Д.С., защитник на подсъдимия И., с оплакване за неправилност, незаконосъобразност и несправедливост в частта относно наложената глоба и нейния размер. Излагат се доводи, че целите на генералната и специалната превенция могат да се постигнат само с наказанието пробация и не е необходимо да се налага и санкцията глоба, чийто размер не е съобразен с имотното състояние на подсъдимия и е непосилен за него. Прави се искане за изменение на присъдата, като на основание чл.55, ал.3 от НК се отмени наложената глоба. Алтернативно се предлага намаляване на нейния размер до около 200 лв.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура гр.Пловдив изразява становище, че жалбата, като неоснователна, следва да се остави без уважение, а първоинстанционният съдебен акт да се потвърди изцяло. Излага съображения в подкрепа на виждането си.

Подсъдимият И. и неговият защитник поддържат жалбата и изложените в нея искания.

Подсъдимият И. моли да се намали размерът на наказанието глоба.

Пловдивският апелативен съд, като обсъди доказателствата по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, изразеното от страните в жалбата и пред настоящата инстанция и провери атакуваната присъда изцяло, съобразно правомощията си по чл.314 от НПК, намира и приема за установено следното:

ЖАЛБАТА е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок от надлежна страна в процеса. Разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е приел за

установена по несъмнен и категоричен начин следната фактическа обстановка:

Подсъдимият И. е роден в гр.П., но живее в гр.П.. С чисто съдебно минало /реабилитиран/ е и с положителни характеристични данни. Притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство № * със срок на валидност до 25.09.2010г. Поради загуба на всички контролни точки то му било отнето със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 8119/18.08.2007г. на ОД на МВР гр.С.З..

През 2012г. подсъдимият заминал на работа в О.к.В.. Там подал документи до А. за лицензиране на шофьори и превозни средства за включване в шофьорски курс. В уверение на това, че се обучава като водач на МПС, от посочената А. издали и изпратили на адреса му в гр.Л. временно свидетелство за управление на МПС с № * със срок на валидност до 25.09.2022г. С него подсъдимият И. можел да управлява МПС само на територията на О.к. и то с придружител. Въпреки тези ограничения, с които бил запознат, след завръщането му в Република България, той продължил да управлява МПС с временното свидетелство на територията на страната ни и извън нея видно от справката за задграничните му пътувания /л.149-151 от досъдебното производство/.

На 22.11.2019г. сутринта, макар че не притежавал валидно свидетелство за управление на МПС, подсъдимият се качил в собствения си лек автомобил „*“ с рег.№ * и управлявайки го, се насочил към българо-турската граница. В 07,57 часа успешно я преминал и отишъл в гр.О., Република Т.. Приключвайки със задачите си там, се отправил обратно към Република България. В 11,46 часа на 22.11.2019г. пристигнал на ГКПП „К.А.“ и се установил за проверка на трасе „Влизачи в страната леки автомобили“.

В този момент на пункта служебните си задължения във връзка с осъществяване на граничен контрол изпълнявал свидетелят Й.А., имащ качеството на длъжностно лице и полицейски орган. Той бил граничен полицаи в 03 група в ГКПП „К.А.“ от ГПУ С. към РДГП Е., със специфично наименование на длъжността „младши инспектор“. Осъществявал служебните си задължения с полицейска униформа, носеща отличителните белези на „Г.п.“, удостоверяваща длъжностното му качество. Като служител в

структура при Г.Д. „Г.п.“ на МВР неговите правомощия били регламентирани в Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, Наредбата за граничните контролно-пропускателни пунктове, приета с ПМС № 104/20.05.2002г., Инструкция № 8121з-813/09.07.2015г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, издадена от министъра на вътрешните работи, и длъжностната му характеристика.

Въз основа на горепосочените актове, като полицейски орган, свидетелят А. имал правомощия да осъществява граничен паспортно-визов контрол на ГКПП „К.А.“ на лицата и транспортните средства, преминаващи през границата от Република Т. в Република България. Сред основните му задачи били разкриване и предотвратяване на престъпления и нарушения против сигурността на държавната граница и паспортно-визовия режим на територията на ГКПП. При осъществяване на граничния контрол, свидетелят А. бил оправомощен да извършва самостоятелни и/или съвместни гранични проверки на лицата, превозните средства и техните документи и да не допуска преминаването им през гранично контролно-пропускателния пункт, когато те не отговарят на условията, предвидени в нормативен акт, или са налице мерки, ограничаващи движението им през държавната граница. При проверката на документите на лицата, като граничен полицаи, извършващ проверка на първа линия, каквито функции именно изпълнявал на горепосочената дата - 22.11.2019г., на автоматизирано работно място /АРМ/ № *, той имал право да изисква от водачите на преминаващи МПС, наред с документите им за самоличност, и документи за правоспособността им да управляват МПС, за регистрация на моторното превозно средство, за неговата собственост, за задължителна застраховка, както и документи за превозвания товар. В случай на установени несъответствия в представените документи или непредставянето на изискан документ, свидетелят А. следвало да отклони водача и МПС за допълнителна /задълбочена/ проверка на втора линия и да докладва случая на началник групата - свидетеля Н.Р.. В правомощията на свидетеля А., като граничен полицаи, влизали и действията, при изрядност на предоставените му документи от водача, да въведе данните му в системата, да положи входящ граничен печат в документите му и да го пропусне да влезе в страната.

На 22.11.2019г. при пристигането на ГКПП „К.А.“ подсъдимият И. се установил, с управлявания от него лек автомобил „*“ с рег.№ *, на трасе - вход от Република Т. за Република България, на АРМ № *. От колата през отворения прозорец на гишето подал на изпълняващия служебните си задължения на това работно място свидетел А. личните си документи - задграничен паспорт и свидетелство за регистрацията на управляваното от него МПС. Преглеждайки предадените му документи и в изпълнение на служебните си задължения, свидетелят А. поискал от подсъдимия да представи и свидетелство за управление на МПС. Последният подал издаденото му от А. за лицензиране на шофьори и превозни средства в О.к.В. временно свидетелство с № *. Запознат с вида и правата, които дава представения му документ, свидетелят А. обяснил на подсъдимия И., че с това свидетелство не може да управлява МПС на територията на Република България. В отговор, подсъдимият излъгал, че има и друго свидетелство за управление на МПС, но го е забравил в дома си в гр.П. За проверка на твърденията му, свидетелят А. извършил справка в автоматизираната информационна система граничен контрол /АИС-ГК/ и установил, че подсъдимият И. не притежава валидно свидетелство за управление на МПС, тъй като му било отнето. Констатирайки последното, в изпълнение на служебните си задължения свидетелят А. обяснил на подсъдимия, че за извършеното от него нарушение по Закона за движение по пътищата ще бъдат уведомени органите на „Пътна полиция“ и го отклонил за задълбочена проверка. За извършване на последната свидетелят А. докладвал на началника си, свидетеля Р., и потърсил съдействие от колегата си, свидетеля Н.Б., задържал представеното му временно удостоверение за управление на МПС, като върнал на подсъдимия И. задграничния му паспорт и свидетелството за регистрация на лекия му автомобил.

В изпълнение на служебните си задължения свидетелят Б. посочил на подсъдимия мястото, на което да паркира лекия автомобил и да изчака. Преди извършване на планираната проверка подсъдимият И. няколкократно се връщал до работното място на свидетеля А.. Неуспешно се опитал да го убеди да бъде пропуснат да премине в страната, с мотиви, че представеното от него свидетелство е валидно. След като не успял и съзнавайки, че при извършването на допълнителната проверка ще бъде потвърдено, че управлява

МПС без валидно свидетелство за управление и по тази причина няма да бъде пропуснат да премине с автомобила в страната, подсъдимият решил да избегне тези неблагоприятни за него последици, като мотивира граничния полицейски служител - свидетеля А., като му даде подкуп, за да извърши действие по служба - да го пропусне да премине с лек автомобил „*“ с рег. № * от Република Т. в Република България, като водач на същия, без валидно свидетелство за управление на моторно превозно средство. За целта подсъдимият И. сложил в задграничния си паспорт една банкнота с номинал от 50 лв. със сериен номер БН*, отворил вратата на служебното помещение на свидетеля А. и поставил документа, ведно с намиращата се в него парична сума на бюрото му, заявявайки: „Заповядай шефче, да се почерпите“.

Възприемайки поведението на подсъдимия, свидетелят А., без да отвори паспорта, се досетил за съдържанието му. Отказал да се възползва от дадения му подкуп и незабавно позвънил на началника на група 03 в ГКПП „К.А.“ свидетеля Р. и го уведомил за случая. Последният се явил на автоматизирано работно място № * и в присъствието на свидетеля А. отворил задграничния паспорт на подсъдимия И.. Двамата гранични служители видели между корицата и първата му страница поставената от подсъдимия банкнота с номинал от 50 лв. В изпълнение на служебните си задължения свидетелят Р. докладвал случая на дежурния служител при Оперативно дежурна част на ГПУ С.. На място били изпратени дежурен разследващ полицай и уведомления за случая служител към „Група контрол на пътното движение по главни пътища и автомагистрали“ при ОД на МВР гр.Х. свидетеля Ж.В.

Разследващият полицай извършил оглед на местопроизшествие /л.4-5 от досъдебното производство/ и иззел банкнотата с номинал 50 лв. със сериен номер БН*, предмет на подкупа.

С протокол за доброволно предаване /л.72 от досъдебното производство/ подсъдимият И. предал свидетелство за управление на МПС с № *, издадено на 26.09.2012г. от О.к.В..

На подсъдимия бил съставен АУАН с бланков № */22.11.2019г. /л.144 от досъдебното производство/ за извършено от него нарушение на чл.150 от ЗДвП. С акта били иззети регистрационните табели на лекия автомобил „*“ с

рег.№ * и свидетелството му за регистрация.

Подсъдимият И. бил задържан по ЗМВР за 24 часа /л.172 от досъдебното производство/. Бил привлечен като обвиняем и спрямо него била взета мярка за неотклонение „подписка“.

От заключението на техническа експертиза - протокол № 1358/10.12.2019г. /л.71 от досъдебното производство/ се установява, че банкнотата с номинал 50 лв., емисия 2006г., със серия и номер БН*, е истинска и представлява редовна емисия.

Видно от заключението на техническа експертиза - протокол № 114/18.12.2019г. /л.82-85 от досъдебното производство/ свидетелството за управление на МПС с № *, издадено на 26.09.2012г. от О.к.В. на името на В. И., отговаря на международните изисквания по отношение на материала, от който следва да бъде изготвено, използваните видове защитна печатна техника и интегрирани защиты. В хода на експертното изследване не са установени следи от преправки и заличавания на нанесените данни.

Според чл.39, ал.3 от ЗМВР Г.Д. „Г.п.“ /ГДГП/ осъществява дейностите по чл.6, ал.1, т.1, 2, 3, 6, 7, 8 и 9 в граничната зона, в зоните на граничните контролно-пропускателни пунктове, а именно: оперативно-издирвателна, охранителна, разследване на престъпления, информационна, контролна, превантивна, административнонаказателна и предоставяне на административни услуги. Съгласно чл.14, ал.1 и ал.2 от ЗМВР охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България. Тази дейност се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им, чрез наблюдение на държавната граница и др. По силата на чл.30, ал.1, т.2, 3, 5 и 8 от ЗМВР контролната дейност се осъществява от органите на МВР в случаите, определени със закон, чрез проверки на документи и на място, гранични проверки, на техническата изправност и регистрацията на моторните превозни средства, на водачите на моторни превозни средства и при пътнотранспортните произшествия, изискване на информация и документи.

Съобразно разпоредбата на чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР служителите на

МВР са държавни служители - полицейски органи. Според чл.56 вр. чл.37, ал.1 от ЗМВР органите на главните дирекции и на техните структури и звена са държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР. Съгласно чл.57 от ЗМВР полицейски органи са органите на Г.Д. „Г.п.“, които пряко осъществяват дейностите по чл.6, ал.1 от ЗМВР - охранителна по т.2, контролна по т.6.

Посочената фактическа обстановка първоинстанционният съд е възприел въз основа на анализ на доказателствата по делото. Мотивите на съда относно това кои доказателства следва да се кредитират и поради какви съображения се споделят и от настоящата съдебна инстанция. Трябва да се приеме и изградената въз основа на тези доказателства фактическа обстановка. Тя не се и оспорва от страните.

Правилно Окръжен съд гр.Хасково е кредитирал гласните доказателствени средства - самопризнанията на подсъдимия И., показанията на свидетелите Й.А., Н.Р., Н.Б., Ж.В. заключенията на техническите експертизи, приложените по делото писмени доказателствени средства и доказателства - протоколи за оглед на местопроизшествие, за оглед на вещественни доказателства, за доброволно предаване, фотоалбуми, превод на временно свидетелство за управление на МПС, длъжностна характеристика, кадрова справка на Й.А., документи за фонова ротация, справка за МПС, Указание №148/2019г. на ГДГП, НЦБФПД при МВР, специфични длъжностни задължения на граничния полицаи, справка за нарушител/водач, АУАН, заповед за прилагане на ПАМ, разпореждане, НП, справка за пътуване на лице - български гражданин, заповед за задържане, справка за съдимост, характеристична справка, декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, както и веществените доказателства - банкнота с номинал 50 лв., британско временно свидетелство за управление на МПС, диск с видеозаписи.

Законосъобразно първоинстанционният съд е дал вяра на показанията на горните свидетели, тъй като са обективни, последователни, логични. Не са противоречиви помежду си и с останалите доказателства по делото.

Обосновано е възприел заключенията на вещите лица, тъй като са изготвени компетентно, професионално, с необходимите познания и опит в

съответната област.

Въззивният съд споделя извода на първостепенния съд, че трябва да се оценят с доверие самопризнанията на подсъдимия, тъй като се подкрепят от събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства.

Пловдивският апелативен съд намира, че при така описаната фактическа обстановка е установено по несъмнен и категоричен начин, че подсъдимият И. е извършил престъпление по чл.304а вр. чл.304, ал.1 от НК, тъй като е осъществил елементите на този престъпен състав.

Законосъобразно Окръжен съд гр.Хасково е приел, че подсъдимият е дал сумата от 50 лв. С даването на горната сума е целял да мотивира свидетеля А. да извърши действие по служба - да го пропусне да премине с лекия автомобил от Република Т. в Република България, като водач на същия, без да има валидно свидетелство за управление на моторно превозно средство.

Обосновано е виждането на първоинстанционния съд, че дарът е даден на полицейски орган, което е задължителен признак на престъпния състав от обективна страна. Свидетелят А. е полицай в 03 група на ГКПП „К.А.“ от ГПУ С. към РДГП Е., които са структури на Г.Д. „Г.п.“ на МВР. Неговото специфично наименование на длъжността е „младши инспектор“. Като такъв той е длъжностно лице и полицейски орган. В кръга на служебните му задължения е осъществяване на охранителна и контролна дейност на ГКПП. В рамките на неговите правомощия е да прецени дали подсъдимият И. отговаря на нормативно предвидените изисквания за преминаване на държавната граница и следва ли да го пропусне да я премине като водач на лек автомобил, без да има валидно свидетелство за управление на моторно превозно средство. Това е част от действията по служба, които свидетелят А. осъществява.

Правилно първостепенният съд е заключил, че от субективна страна престъплението е извършено при пряк умисъл, с целени и настъпили общественоопасни последици. Подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал настъпването им. Имал е съзнание, че свидетелят А. е

полицейски орган, че дава дара /парите/, целяйки да го мотивира да го пропусне да премине, въпреки липсата на валидно свидетелство за правоуправление.

При така посочената правна квалификация и съобразно изискванията на специалната и на генералната превенция, Окръжен съд гр.Хасково е приел, че за деянието по чл.304а вр. чл.304, ал.1 от НК на подсъдимия И. следва да се наложи наказание, индивидуализирано при условията на чл.55 от НК при наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Като такива е отчетел чистото съдебно минало, положителните характеристични данни, невисоката стойност на предмета на престъплението, изразеното съжаление за стореното. Не е намерил отегчаващи отговорността обстоятелства.

Първоинстанционният съд е счел, че и най-лекото предвидено в особената част на НК наказание се явява несъразмерно тежко по отношение на конкретния деец и е определил наказанието при условията на чл.55, ал.1, т.2, б.,б” от НК. Поради липса на предвиден минимум е заменил санкцията лишаване от свобода с пробация, с пробационни мерки задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител, и двете с продължителност осем месеца.

Първостепенният съд е стигнал до извода, че подсъдимият не трябва да се ползва от привилегиите по чл.55, ал.3 от НК и му е наложил и кумулативно предвидената санкция - глоба в размер на 3 000 лв.

Пловдивският апелативен съд счита, че така определени по вид и размер наказанията се явяват справедливи, поради което не се налага да се коригират. Те са съобразени с обстоятелствата, при които е извършено деянието, степента му на обществена опасност, както и личността на дееца, смекчаващите отговорността обстоятелства. С тях ще се постигнат целите на специалната и генералната превенции.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно оплакването в жалбата за несправедливост на наказанието. При индивидуализацията му са отчетени всички смекчаващи отговорността обстоятелства, както и липсата на

отегчаващи. Не се установяват неотчетени смекчаващи такива. Законосъобразна и правилна е логическата преценка на решаващия съд за обстоятелствата, влияещи върху отговорността. Приложена е разпоредбата на чл.55 от НК, която е по-благоприятна за дееца. Двете пробационни мерки са задължителни, с продължителност близо до минималната. Не е определена друга. Наложено е и наказание глоба.

Въззивният съд не споделя виждането на защитата, че с налагане само на двете задължителни пробационни мерки и с прилагане на нормата на чл.55, ал.3 от НК ще се постигнат целите на чл.36 от НК, като има предвид степента на обществена опасност на деянието и дееца, подбудите за извършване на престъплението и всички смекчаващи отговорността обстоятелства. Касае се за престъпление, с което се засягат обществените отношения, свързани с нормалното функциониране на държавните органи и дейността на работещите в тях длъжностни лица. Поради това искането на защитника за коригиране на санкцията на подсъдимия И. с неналагане на кумулативното наказание глоба се явява неоснователно и трябва да се остави без уважение.

Необоснован е и доводът, че размерът на глобата е завишен и не съответства на имотното състояние на подсъдимия. Същият притежава моторно превозно средство. Видно от справката за пътувания пътува често, което изисква финансов ресурс.

Съображенията за влошено здравословно състояние не са подкрепени с доказателства. Не са ангажирани такива подсъдимият И. да е трудоустроен и с намалена трудоспособност. Не е в напреднала или пенсионна възраст. Липсват доказателства и за семейни задължения.

С предлагания от защитата размер на глобата от 200 лв. не биха се реализирали целите на наказанието. То е справедливо отмерено, съответства на обществената опасност на деянието и дееца и изменението му би било проява на прекалена снизходителност.

Наложеният на подсъдимия наказанието в своята съвкупност покриват утвърдените критерии за справедливост, удовлетворяват постигане на визираните в чл.36 от НК цели, предписващи обезпечаване на предупредително и поправително-възпитателно въздействие спрямо

извършителя на престъпното посегателство и гарантиране на адекватен отзвук по отношение на останалите членове на обществото.

Определените санкции са съобразени, както с реализиране на горните цели, така и с принципа за съответствие на наказанието с извършеното престъпление. Съгласно нормата на чл.35, ал.3 от НК справедливо е само това наказание, което съответства на престъплението. Това съответствие може да се постигне единствено чрез правилна индивидуализация на санкцията, осъществена в предписаните от закона предели, както е сторил първоинстанционният съд.

Съобразно нормата на чл.307а от НК е отнет в полза на Държавата предметът на престъплението - сумата от 50 лв., представляваща банкнота със сериен номер БН*.

Окръжен съд гр.Хасково се е произнесъл и относно другите веществени доказателства по делото. Върнал е на подсъдимия И. британското временно свидетелство за управление на МПС. Постановил е дискът с видеозаписи да остане по делото.

Първоинстанционният съд не е взел отношение съобразно разпоредбата на чл.189 от НПК за направените по делото разноси. Следва да стори това по реда на чл.306, ал.1, т.4, пр.2 от НПК.

Не е приложил и разпоредбата на чл.59 от НК, тъй като подсъдимият е бил задържан за 24 часа по ЗМВР. На основание чл.417 от НПК приспадането на задържането от наказанието пробация трябва да се приложи от прокурора.

С оглед на изложеното Пловдивският апелативен съд счита атакуваната присъда за обоснована и съответна на събраните по делото доказателства. Не са налице основания за нейната отмяна и изменение, поради което трябва да се потвърди. Жалбата срещу нея, като неоснователна, следва да се остави без уважение.

С оглед на изложеното и на основание чл.338 от НПК **съдът**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 14/09.06.2020г., постановена по НОХД № 164/2020г. по описа на Окръжен съд гр.Хасково.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване или протест пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____